

EXHIBIT 1.A

TRANSLATION CERTIFICATION

Date: August 10, 2021

To whom it may concern:

This is to certify that the attached translation is an accurate representation of the documents received by this office. The translation was completed from:

- Dutch

To:

- English

The documents are designated as:

- Rapport dit is een advocaat - oktober 2013 - 5.3 - 5.5
- Rechstersregelingen in het burgerlijk (proces)recht (Burgerlijk Proces & Praktijk nr. II), 7.5.2
- WvSv A.L. MelaiM.S. Groenhuijsen e.a

Eugene Li, Project Manager in this company, attests to the following:

“To the best of my knowledge, the aforementioned documents are a true, full and accurate translation of the specified documents.”

Signature of Eugene Li

Current until

01-04-2004

Period

07/01/2003 to: -

Reference

WvSv, A.L. Melai/M.S. Groenhuijsen et al., article 440 DCCP, note. 10.4

Field(s)

Criminal Procedure Law / Legal Remedies

Entry into law

Code of Criminal Procedure Article 440

It should be borne in mind that we have no law of precedent in the Netherlands. The Supreme Court is not bound by its own jurisprudence - it can "switch" for reasons of its own - nor is the lower court bound by the decisions of higher courts, including the Supreme Court.^[1] This does not alter the fact that from art. 440 paragraph 2, it follows that the judge to whom the case is referred (or remitted) must comply with the decision of the Supreme Court. This judge must ascertain the precise content of the referral "assignment". The mere circumstance that the judge arranges for a new treatment to take place after referral (or relocation) does not alter this. Suppose that in a case prosecuted for driving under the influence of alcoholic beverages, the Supreme Court rules in the order for reference that the strict rules regarding alcohol testing have not been complied with, or insufficiently complied with, so that the charged element of "examination as referred to in art. . 26 WvV (old)" has been wrongly proven and the contested decision is null and void now that the Court of Appeal has assumed an incorrect legal interpretation. The case is then remanded by the Supreme Court for further adjudication in accordance with its ruling. That prevents the judge-after-remand on that point from subsequently arriving at a proven statement with a single adjustment of the evidence structure.^[2] The Supreme Court strictly observes the precept that the judge, after referral (or relocation), will do justice with due observance of the Supreme Court's decision. See further note 10.5 in which the situation is discussed in which the Supreme Court refers (or remands) the case after partial annulment and the judge, after referral (or relocation) exceeds the limits of the proceedings before it.

The Supreme Court may attach a specific instruction to referral (or relocation). Such further instruction may relate to to the question of law that arises after referral or relocation. An exceptional example is the judgment of the Supreme Court of December 15, 1998, *NJ* 1999, 553 (with a note by Kn). In it, the Supreme Court included the express instruction addressed to the court after referral to follow in its investigation the detailed explanation of the Supreme Court of the Birds Act 1936, the EC Treaty, the applicable EC Directives and the relevant German regulations and in the case of that investigation to further answer questions of law stipulated by the Supreme Court. The Supreme Court only occasionally gives such an explicit instruction; as a rule, in appropriate cases, it suffices with a "pointer" in the form of a consideration for the sake of completeness.

Footnotes

[1]

Th.W. van Veen, "Cassation in criminal cases viewed from a functional point of view", in: Ch.J. Enschede & Th.W. van Veen, *Cassation in criminal cases from a functional and organizational point of view*, Association for the comparative study of the law of Belgium and the Netherlands, Zwolle, W.E.J. Tjeenk Willink 1974, p. 22;

A.J.A. van Dorst, *Cassation in criminal cases*, Deventer: W.E.J. Tjeenk Willink 1998, p. 97-98. See also: Th.A. de Roos, 'The effect of Supreme Court decisions on the lower courts and on public opinion; the power and helplessness of the Supreme Court', *DD* 1988, p. 1007-1018.

[2]

Supreme Court September 27, 1988, *NJ* 1989, 106 (notably ThWvV), sequel to HR May 26, 1987, *NJ* 1988, 176; otherwise the Opinion of Advocate General Rummelink. Incidentally, the annotator can be admitted that the Supreme Court should have settled the case with an acquittal itself when it had the chance, rather than dismiss the case; now the Supreme Court is still doing that in cassation.

10.4 'Met inachtneming van de uitspraak van de hoge raad'

Actueel t/m 01-04-2004

Actueel t/m

01-04-2004

Tijdvak

01-07-2003 tot: -

Vindplaats

WvSv, A.L. Melai/M.S. Groenhuijsen e.a., artikel 440 Sv, aant. 10.4

Vakgebied(en)

Strafprocesrecht / Rechtsmiddelen

Wetgeving

Wetboek van Strafvordering artikel 440

Vooropgesteld zij dat wij in Nederland geen precedentenrecht kennen. De hoge raad is niet gebonden aan zijn eigen jurisprudentie - hij kan om hem moverende redenen 'omgaan' - en de lagere rechter evenmin aan de uitspraken van hogere gerechten inclusief de hoge raad.^[1] Dat neemt niet weg dat uit art. 440 lid 2 volgt dat de rechter naar wie de zaak wordt verwezen (of teruggewezen) zich moet houden aan de uitspraak van de hoge raad. Deze rechter dient zich te vergewissen van de precieze inhoud van de verwijzings-'opdracht'. Daaraan doet de enkele omstandigheid dat de rechter na verwijzing (of terugwijzing) een nieuwe behandeling doet plaatsvinden, niet af. Stel dat de hoge raad in een zaak waarbij vervolgd is ter zake van het rijden onder invloed van alcoholhoudende drank, in het verwijzingsarrest oordeelt dat de strikte voorschriften omtrent het alcoholonderzoek niet of onvoldoende zijn nageleefd zodat het ten laste gelegde bestanddeel 'onderzoek als bedoeld in art. 26 WvW (oud)' ten onrechte bewezen is en de bestreden uitspraak aan nietigheid leidt nu het hof daarbij van een verkeerde rechtsopvatting is uitgegaan. De zaak wordt vervolgens door de hoge raad teruggewezen teneinde met inachtneming van zijn uitspraak verder te worden berecht. Dat belet de rechter-na-terugwijzing op dat punt alsnog tot een bewezenverklaring te komen met een enkele aanpassing van de bewijsconstructie.^[2] De hoge raad houdt strikt de hand aan het voorschrift dat de rechter na verwijzing (of terugwijzing) met inachtneming van 's hogen raads uitspraak recht doet. Zie verder aant. 10.5 waarin de situatie wordt besproken dat de hoge raad de zaak verwijst (of terugwijst) na een partiële vernietiging en de rechter na verwijzing (of terugwijzing) de grenzen van het hem voorgelegde geding overschrijdt.

De hoge raad kan aan verwijzing (of terugwijzing) een specifieke instructie verbinden. Die nadere instructie kan betrekking hebben op de rechtsvraag die in het geding na verwijzing of terugwijzing aan de orde komt. Een uitzonderlijk voorbeeld is het arrest HR 15 december 1998, *NJ* 1999, 553 (m.nt. Kn). Daarin nam de hoge raad de uitdrukkelijk aan de rechter na verwijzing gerichte instructie op bij zijn onderzoek de uitvoerig uiteengezette uitleg te volgen van de hoge raad van de Vogelwet 1936, het EG-verdrag, de toepasselijke EG-richtlijnen en de relevante Duitse voorschriften en bij dat onderzoek nader door de hoge raad gestipuleerde rechtsvragen te beantwoorden. Zo'n expliciete instructie geeft de hoge raad slechts incidenteel; in de regel volstaat hij in daarvoor in aanmerking komende gevallen met een 'vingerwijzing' in de vorm van een overweging ten overvloede.

Voetnoten

[\[1\]](#)

Th.W. van Veen, 'Cassatie in strafzaken functioneel beschouwd', in: Ch.J. Enschedé & Th.W. van Veen, *Cassatie in strafzaken functioneel en organisatorisch beschouwd*, Vereniging voor de vergelijkende studie van het recht van België en Nederland, Zwolle, W.E.J. Tjeenk Willink 1974, p. 22; A.J.A. van Dorst, *Cassatie in strafzaken*, Deventer: W.E.J. Tjeenk Willink 1998, p. 97-98. Zie ook: Th.A. de Roos, 'Het effect van uitspraken van de Hoge Raad op de lagere rechtspraak en op de publieke opinie; de macht en de hulpeloosheid van de cassatierechter', *DD* 1988, p. 1007-1018.

[\[2\]](#)

HR 27 september 1988, *NJ* 1989, 106 (m.nt. ThWvV), vervolg op HR 26 mei 1987, *NJ* 1988, 176; anders de conclusie van advocaat-generaal Remmelink. De annotator kan overigens worden toegegeven dat de hoge raad beter de zaak zelf met een vrijspraak had afgedaan toen hij de kans had in plaats van de zaak terug te wijzen; nu doet de hoge raad dat alsnog in cassatie.